

УМІТИ ЗАХИЩАТИСЯ

ІЗ ЗБОРІВ ОБЛАСНОГО АКТИВУ

Комуністична партія і Радянський уряд суворо дотримуються вказівки В. І. Леніна про те, що революція чого-небудь варта лише тоді, коли вона вміє захищатися, проявляють постійну турботу про зміцнення оборонної могутності нашої Вітчизни, про виховання молоді в дусі славних революційних і бойових традицій старших поколінь. Одним із свідчень цієї турботи були проведені позавчора з ініціативи бюро обкому партії збори обласного активу, на яких розглянуто питання про стан та заходи щодо поліпшення оборонно-масової роботи у світлі вимог XXIV з'їзду КПРС. З доповіддю виступив секретар обласного комітету КП України Л. Г. КРАВЧЕНКО.

В обговоренні доповіді взяли участь другий секретар Кіровоградського міського КП України А. Д. СУХАЧОВ, облвійськом П. П. КИТАЄВ, секретар Долинського райкому партії В. І. БУДЬКО, заступник голови правління обласної організації товариства «Знання» М. І. СИЧЕНКО, військовий комісар Світловодського району В. Д. ДЕМЧЕНКО, голова комітету по фізичній культурі і спорту при облвиконкомі В. А. ЖУЧЕНКО, перший секретар обкому ЛКСМУ М. Г. ГАЙДАМАКА, головний лікар обласної лікарні М. О. МЯГКИЙ, голова обласного комітету ДТСААФ С. С. ШВЕЦЬ, офіцер Кіровоградського гарнізону Є. В. ФЕДУЛОВ.

У роботі зборів обласного активу взяв участь і виступив другий секретар обкому партії Д. П. МАКСИМЕНКО.

О РГАНІЗАЦІЯ ДТСААФ УРСР завоювала перше місце у всесоюзному соціалістичному змаганні. За найкращу постановку оборонно-масової роботи їй присуджено перехідний Червоний Прапор ВЦРПС, ЦК ВЛКСМ та ЦК ДТСААФ СРСР.

Це повідомлення ТАРС кореспондент просив прокоментувати заступника голови ЦК ДТСААФ УРСР О. Т. Голодника. Працюючи під керівництвом партійних органів, сказав він, у співдружності з комсомолом, профспілковими, спортивними та іншими організаціями дтсаафівці України втретє підряд завоювали першість у соціалістичному змаганні. В цьому успіху — заслуга всіх членів оборонного товариства республіки, що з честю виконують завдання, які випливають з рішень XXIV з'їзду КПРС, XXIV з'їзду КП України.

За останній час ряди нашого товариства значно зросли, організаційно зміцніли. Тепер ДТСААФ УРСР об'єднує понад 17 мільйонів чоловік. Головна увага приділяється вихованню радянських громадян, насамперед молоді, в дусі

ПЕРЕМОГА— ВТРЕТЕ

любові до Батьківщини, беззавітного патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму. Велика робота провадиться в справі поліпшення початкового військового навчання підростаючого покоління і підготовки кадрів масових технічних професій, що мають військово-прикладне значення. Добре поставлено цю роботу в учбових організаціях Дніпропетровської, Донецької, Івано-Франківської, Чернігівської, Харківської та інших областей. Підвищено увагу до сільських первинних організацій ДТСААФ. Проводиться навчання голів бригадних і цехових організацій товариства, що допоможе перетворити їх у центри оборонно-масової роботи. Велика увага приділяється створенню матеріально-технічної бази.

Дтсаафівці республіки, сказав наприкінці О. Т. Голодник, доклади усіх сил до того, щоб новими успіхами відзначити 50-річчя утворення Союзу РСР.

22 КВІТНЯ 1870 РОКУ
НАРОДИВСЯ
Володимир
Ілліч
ЛЕНІН

Фін видання XIII
№ 49 (1529).

СУБОТА, 22 квітня 1972 року

Ціна 2 коп.

В АВАНГАРДІ — МОЛОДІ МОСКВИЧІ

На Всесоюзному семінарі комсортів

Практичні питання діяльності комсомольських організацій у світлі рішень XXIV з'їзду КПРС обговорюються на всесоюзному семінарі-наradі перших секретарів райкомів і міськомів комсомолу, який відбувається у Москві. 20 квітня пленарне засідання семінару було присвячене знайомству з досвідом комсомольських організацій в столиці в боротьбі за прискорення науково-технічного прогресу.

Перший секретар ММК ВЛКСМ С. Купрєєв у своїй доповіді докладно розповів про участь молодих москвичів у соціалістичному змаганні за дострокове виконання завдань п'ятирічки, про те, як юнаки і дівчата оволодівають найновішими досягненнями сучасної науки і техніки.

Двісті тисяч молодих робітників, інженерів і техніків Москви, розробивши особисті п'ятирічні плани, достроково завершили завдання першого року п'ятирічки і зараз працюють з випередженням графіка. Ще в дні роботи XXIV з'їзду КПРС комсомольська організація заводу «Динамо» імені Кірова запропонувала організувати змагання молоді під девізом: «П'ятиріччя — ударну працю, майстерність і пошук молодих», відоме тепер усім країні.

Постійно дістає приплив нових сил народжений на ЗІЛі рух «Знати нове! Впроваджувати нове! Створювати нове!».

З активною участю комсомольських організацій

з нового корпусу автозаводу імені Ленінського комсомолу достроково вийшов перший автомобіль «Москвич», на рік раніше строку було відкрито Калузько-Ризький радіус метрополітену, введено в дію нові виробничі потужності на заводах «Северянин», «Красный богатырь».

У спільному творчому пошуку працівників наук і промисловості дедалі активнішу участь беруть студенти й аспіранти московських вузів. В інститутах електронного машинобудування, Московському авіаційному, в МВТУ імені Баумана близько двадцяти процентів дипломних робіт практично застосовуються на підприємствах, у наукових і проектних організаціях міста. Конкретну допомогу промисловості Москви подіють студентські наукові товариства і конструкторське бюро. Силами студентського конструкторського бюро Московського енергетичного інституту тільки за рік розроблено і впроваджено на заводах 12 великих тем. Всього в місті діє 52 студентських конструкторських бюро.

Юність столиці вносить свій гідний вклад у виконання рішень XXIV з'їзду КПРС, добивається все нових і нових успіхів у боротьбі за прискорення науково-технічного прогресу.

Всесоюзний семінар комсортів продовжує роботу.

Т. ЖАРОВА,
Ю. НОВОКШОНОВ,
(кор. ТАРС).

Москва.

ЛЕНІНСЬКИЙ залік складає остання група комсомольців нашої фабрики. Передостання складала в день комуністичного суботника, там же, де й працювала, — в деєдропарку.

Секретар цехової комсомольської організації Наташа Сугончева дуже хвилюється. Ще 6 пак, атестаційна комісія виглядає солідно: начальник цеху Людмила Федосіївна Осадча, заступник секретаря цехової партійної організації Алла Юхимівна Крамаренко, член фабричного комітету комсомолу Володя Машопа, Рая Гаврилук, відповідальна за ідеологічну роботу в цеху. Звичайно, Наташі дуже хочеться, щоб її дівчатка не осоромилися.

Втім, хвилюється не одна Наташа. Інші дівчата теж — як на справжньому екзаміні. Вони знають, що начальник цеху може притиснути до стінки своїми питаннями. Може Людмила Федосіївна тому й ставить більше питань, як інші члени комісії, що де її дівчата, що в їхньому знанні чи незнанні — доля таланту чи безталання керівника.

Дівчатам є що розповісти про працю, про дружбу, про дозвілля. Я занотувала не все, лиш те, що здавалось найсуттєвішим.

Отже, дівчата складають залік. Зіна Гончарова. Вона ще раз перечитала працю Леніна «Великий почин», ознайомила з міркуваннями Ілліча про державу. Виробничі завдання перевиконує. Норми ГПО складає на золотий значок. До речі, інші дівчата — також.

Рая Матвєєва. Рая носить червону косинку. Це значить, що працює добре, не допускає браку, активістка. В цеху ведеться змагання на кращу молоду робітницю, на кращу бригаду, широко розмахнулося трудове суперництво за достойну зустріч павікового ювілею Радянського Союзу.

Цех носить звання комуністичного, деє близько половини комсомольців — ударники комуністичної праці. Взагалі кожен хотів

би володіти цим почесним званням і бореться за нього.

Люда Лісовська. І вона сказала: 120. Ця цифра чується часто. Нічого дивного. На одну п'яту перевиконати завдання — це не рекорд, а комсомольська норма. За березень цех дав 106 процентів плану. В особистому комплексному плані кожної з дівчат зазначено, наскільки вона має перевиконувати завдання. Люда

Ніна Панюшкіна. Активна слухачка гуртка «Основи соціалістичної економіки», вболіває за виробництво, хоче вибороти почесне місце в змаганні на честь 50-річчя утворення Союзу РСР.

Нада Бобко. Про неї кажуть, що вона не боїться ніяких труднощів.

Таня Скляниченко. Вона ще не має червоної косинки, але неодмінно заслужить її.

По Іллічу

ЗАМІТКИ ЧЛЕНА КОМСОМОЛЬСЬКОГО КОМІТЕТУ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ШВЕЙНОЇ ФАБРИКИ ЛЮБОВІ ЛЯХ З ЛЕНІНСЬКОГО ЗАЛІКУ

освоїла кілька операцій і при потребі може замінити подругу. Всі прагнуть до того, щоб більше знати, більше вміти, не обмежувати свої навички якоюсь однією, часто нескладною операцією.

Таня Іванова. Всі засміялись, коли Таня перелічувала свої титули: групкомсорт потоку в цеху, член цехового комсомольського бюро, член фабричного комітету комсомолу, член сандружини... Нічого, Таня всюди справляється. Її група чудово попрацювала під час комуністичного суботника. «Прожектористи» прискіпливо контролювали роботу, з підня випустили стіннівку.

Наташа Кальченко. Заощаджує електроенергію, матеріали. П'ятейна машина вхолосту не крутиться, Наташа неодмінно виключить її, відриваючись від робочого місця.

Таміла Луцки. Під час здачі Ленінського заліку одержала перше комсомольське доручення (Таміла у нас новачок): оформити фотостенд про комуністичний суботник. Вона добре справляється з фотоапаратом.

У кожній знайдеться щось своє, глибоко індивідуальне. Та це не перешкоджає дівчатам бути дружним колективом. У праці, у відпочинку вони винахідливі, кмітливі. Аякже, в комуністичному ж цеху працюють.

РЕЛІКВІ ШКІЛЬНОГО МУЗЕЮ

Кіровоградська середня школа № 3 названа ім'ям В. І. Леніна. Відтоді, як комсомольці й піонери цієї школи вирішили створити кімнату-музей В. І. Леніна, минуло одинадцять років. Нині він — один з кращих в області. За ці роки по-го відвідали понад сто тисяч дорослих і дітей.

Спочатку то була невеличка кімната, де розставили експонати, виготовлені своїми руками, копії документів, привезені з фототек Центрального музею В. І. Леніна, по-го фліпів у Києві, Ульяновську. А потім, подорожуючи по чеських місцях, учні дістали адреси старих комуністів, людей, які працювали разом з Леніном, налагодили з ними листування. Згодом на адресу ради музею розпочали надходити листи. Кімната поповнилась новими експонатами.

У 1965 році піонерська організація школи стала переможцем республіканського огляду шкільних кімнат, музеїв, залів і була занесена до Книги пошани республіканської комсомольської організації.

Новий успіх прийшов через п'ять років. І знову піонерська організа-

ція школи серед переможців огляду-конкурсу ленінських кімнат, присвяченого 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Нині піонери і комсомольці школи готуються гідно зустріти півстолітній ювілей утворення Радянського Союзу та 50-річчя піонерської організації. У школі активно працює рада музею, створено лекторську групу. Школярі ведуть листування з авторами творів про Леніна. У залах експонуються двадцять скульптур вождя, 320 фотографій з фототек Центрального музею В. І. Леніна, копії документів з музеїв Варшави, Кракова, Братислави, Берліна, Праги.

Музей В. І. Леніна Кіровоградської школи № 3 щодня відвідають десятки школярів, студентів, робітників.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На фото: голова ради музею учениця 8 класу Валентина КАРПУТІНА веде екскурсію у першому залі музею.

З ЙОГО ДОРОГИМ ІМ'ЯМ

ТЕЛЕГРАФУЄМО ІЛЛІЧУ

У Кіровоградському державному архіві зберігаються старі, поживні документи. Серед них кілька телеграм, тексти яких було послано в різний час трудящими області рідному Іллічу.

Ми розповімо про дві такі телеграми. «Листопад 1920 року. Москва. Товаришу Леніну. Урочисте засідання представників пролетарських організацій і червоного гарнізону міста Єлисаветград в день святкування третьої річниці Жовтневої революції вітає у Вашій особі вождя всесвітнього пролетаріату і через Вас — Раду Народних Комісарів, яка здійснює диктатуру пролетаріату. Вітаючи Вас, ми кланяємося з корінням знищити бандізм, цей продукт петлюрівсько-куркульського розгулу на Україні, і відбудувати до четвертої річниці напівзруйноване народне господарство».

Минуло більше п'ятдесяти років, як було послано цю телеграму. Багато змін сталося за цей час. Нема сьогодні Єлисаветграда, а є Кіровоград, крупне індустріальне місто, обласний центр нашої республіки. Тоді, в листопаді 1920 року, коли поспішав телеграма рідному Іллічу, в місті проходила військова служба курсант кавалерійської школи А. І. Олейников. До речі, він не тільки навчався, а й у складі загону комсомольців міста виходив на облоги проти петлюрівців, заготовляв паливо для підприємств, шкіл і дитячих установ, допомагав розкуркулювати міроїдів, які жили у навколишніх селах. Поїхав А. І. Олейников з міста червоною командою, коли вже повсюди було покінчено з різними бандами.

У січні 1943 року генерал-майор Андрій Іванович Олейников знову побував у дорогих серцю місцях. Сюди він прийшов як командир, під керівництвом якого стрілецька дивізія звільняла Кіровоград від гітлерівців. Страшну картину руйнувань побачив він, Руїни заводу «Червона зірка», на місці взуттєвої фабрики — горі биті цегли. Горіли школи, лікарні, житлові будинки.

Минуло чверть віку. І ось генерал у підстанці Олейников знову ходить вулицями міста, яке стало йому рідним, і не впізнає його. Там, де був паливний завод, висіли корпуси заводу «Червона зірка». На місці руїн з'явився Інститут сільськогосподарського машинобудування. Відбудовано взуттєву фабрику. Цікавий до всього, генерал побував на багатьох підприємствах...

Взуттєва фабрика. За рік тут пошили понад пів мільйона пар взуття, причому тільки за рахунок заощадженого сировини — понад 60 тисяч пар. А які чудесні люди. На фабриці більшість працюючих — жінки, молодь. Ні, не слабка це стать, як колись називали жінок. Ось Лариса Платонова. Вона — закріплена, майстер «Золоті руки». За п'ятнадцять років, дякуючи раціональному розроку, стільки заощадила шкіри, що з неї можна пошити взуття для всіх школярів Кіровограда. А це вона керує ніколию передового досвіду, в якій навчаються дітята, що недавно, після закінчення школи, влилися у сім'ю взуттєвників.

Завод «Червона зірка». Кожні три хвилини з його конвеєрів сходять одна савалка. Тільки за минулий рік з під'їзних колій заводу відвантажено трудівникам політблизько 80 тисяч повсякденних машин різного призначення і тукорозкидачів. А за післявоєнний період машинобудівники дали колгоспам і радгоспам країни майже два мільйони савалок і тукорозкидачів.

«Москва, народному вождю Леніну.

Службовці, спеціалісти, робітники станції Олександрія вітають з п'ятиріччям Жовтневої робітничої революції, кланяються підтримувати її, не зупиняючись ні перед якими жертвами, а також підтримувати піднесення транспорту, вважачи його головним нервом любовної Радянської Росії.

Голова зборів Дзевеніс,

Секретар зборів Молчанова».

Хто вони, ці люди, що поставили свої підписи під телеграмою Іллічу? Як складалась їхня доля? Старий робітник Я. С. Данилюк розповідає:

— Бойовою людиною був Кості Молчанов, справедливою, компанійською. Останнім шматочком хліба ділявся. Пам'ятаю такий випадок. У одного нашого товарища захворіла в селі мати. Жили тоді бідою, і робітничі навіть не було в що взутися, щоб піти в село до хворої матері. Тоді комуніст Молчанов знав з нії свої черевики і віддав їх товаришу. Казимір Дзевеніс працював начальником ділянки колії. Він був у загоні латиських стрільців. Комуніста, авторитетного вожака мас, його партія послала на відбудову залізничного транспорту, зруйнованого громадянською війною.

І він сумлінно, чесно виконував доручення партії. Не було палива для паровозів — організовував людей на розсітку навколишнього лісу. Самими, возами доставляв на станцію заготовлені дрова — і оживили паровози. В сім'ї з ним разом з робітниками станції озброювалися лопатами і очисили подолотно залізничні від снігових заносів.

Давно вже нема серед живих цих чудових комуністів. Але і сьогодні в Олександрії пам'ятають їх добрі діла.

І. ВАЩУК.

ВСЕГДЬ ЗАНОВІВ: ВЧИТИСЬ!

П

РІЗНІДІВ в його село не раз. І часто-густо намір застати Андрія вдома. Мати тільки руками розводила: — Поїхав ще в травні. В профтехучилище. А згодом:

— В армії наш Андрійко. Пише, що на водолізі вчиться.

Через три роки і таке: — Одслужив. В Києві теперечки. Зміє тролейбуса водити, — курси закінчив.

Невдовзі дізнаєшся, що йому вже до-ручили керувати цехом в тролейбусно-му депо, що Андрій збирається вчи-тись у політехнічному.

Раптом отримав лист од матері: «Лі-да поїхала у сільськогосподарську ака-демію. А я — захворіла».

І Андрій повернувся в своє Бугове. Почав працювати токарем у майстерні відділення «Сільгосптехніки».

Отоді я й поспішив з ним на зустріч.

Він ще раз розкривав веслом річкову хвилю, і наш човен швидко горк-нувся берега. Ми некваляно почали вибирати у відрі сльських окуляри, ляців і верховодок. А потім рушили до високої скелі, за якою починається його обійстя.

Оце вже ви-ревіний садок, де після лип-невого дощу новист р о м-лювались з-під густого різног з а я молоді грини, де вперлося в голубі не-ба вестен-ське горіхове дерево.

Андрій веде мене на просторе, за-споршене повітря і каже:

— Отут ми завжди ставимо вербу-купальню. Все Бугове сходиться. А якби заасфальтували стежку, зосадили б одна мертвину. А так чуєш, як пахне липовим медом і материнкою?

Сідаємо на ослоні під самими віко-лицями та й починаємо сортувати свій улов. Анастасія Єфреміна, його мати, споглядаючи в наш відр, не без зу-кавошів зауважала:

— Цього б і на сватання вистачило б для всієї челяді. Навіть не віриться, що ви без сітки обійшлися. От що то після дощу рибалити біля порога...

І взялася смажити окушів. Андрій же, вмишавшись на пеню під кре-мезним осокором, поклав межі копці стареньку бандуру. Донні я знав, що Андрій міг годинами не випустити з рук саксофон чи кларнет, тішався чарівницею-мандоліною. А це раптом такі струни...

Помаядруймо в парі з тобою

За село, де квітнуть жита...

Пого пісня вилупилась над Бугом, обе-режно хитнула тишу надвечір'я. З поля повернулася Андрієва сестра Ліда, яка ще донедавна працювала в колгоспні трактористкою, а тепер ось вже інженер-механік.

— Трохи затрималась. Хлопці ком-байна полетіли, і довелося допома-гати.

Андрій зіпер на стілець бандуру, за-говорив гариче, схвально:

— От буде в нас завтра унікальний комбайн. Скерую його не той, хто здо-бував механізаторську науку в школі е-те-ес, а хлопцев з дипломом інсти-туту. Отоді ми висеремо інші топи...

А далі брат і сестра вели розмову про поточні справи, прожити, про по-ле, що саме експлуатувати літуний дош.

Чомусь і я віддав до фантазії, уявив Андрія на тому унікальному комбайні. Так-так, саме він поведе цю машину. Бо од землі він вже нікуди не піде. Він приналежний до цих бугівських берегів, пахощів перб, він хоче бачити своє поле щедрим і чарівним. В його сміливій помислі і кожній крок сміливий.

..В котрі пробивав сонний тривоги. А через кілька хвилин старший водоліз Андрій Кадіков вже отримував за-дання:

— Танкер потрібно полагодити

будь-що.

А над морем лютував січень. Першим заходить у металеву клітку Андрій, і занурюється в глибоку хо-лодну течію. Раз, іще раз...

Нарешті, попросив зняти шлем. — На тингті намоїлась шланга, є пошкодження.

І він знову веде бригаду водоліз-либководників в течію. Двадцять п'ять годин без перерозинку працює молодий комуніст із своїми друзями. Більше доби напруги. Але ніхто не ду-має про сон, всі забули про їжу. Хлопці стежили за чіткими поруками комсорга і теж продовжували роботу.

На ранок небезпека минула. Андрій Кадіков отримав пошук від команд-вання.

ЗУСТРІЧАЮ його в місті.

— В Інститут сільськогосподар-ського машинобудування прийшов. Іже вчуся на підготовчих курсах.

А згодом знову чую про його гітму новину: Андрій Кадіков разом з сту-дентським будівельним загonom «Ал-маз-71» працює в Тюмені. Через мі-сяць отримую від нього лист: «Закла-

спортсмен. Головне ж — він простий і товариський хлопець.

— Він був заклопотаний:

— Оце тільки-но з бібліотеки. Треба буде за вечір перегорнути більше де-сятка книжок. Я ж це й в трусі ста-роста, то не годиться відставати.

Через кілька днів запрошує його в філармонію. А він свое:

— Нема коли. Треба сьогодні переї-рити студентську ідеальну і підготувати туристські путівки — хлопці поїдуть в Закарпаття. А на концерт підемо в су-боту гуртом — триста квитків уже розповсюджені.

Після змовової сесії Андрій сам заві-тав до редакції. Радіо.

— Хвостів не залишилось. Вся наша група теж успішно склала заліки.

І одразу починає розповідати про студентський гуртожиток.

— Провели огляд усіх кімнат, спере-чалися про санітарний стан, на засі-данні ради гуртожитку вивели питан-ня про те, як готуватись кожен до лекцій.

Проводжам його на вулицю, бо він і тепер поспішає — через годину збирає міксавком, щоб виділити студентам грошову допомогу. А зараз йому треба бігти на поштамт — переслати матері на свято гостинцеві.

Того дня зустрілись вже не домовля-лись. І все ж він заштов до мене вдруге:

— Я тільки-но з книгарні. Є видання Хемінгуей і Кента. То, може, й тобі во-ни потрібні?..

СХИЛИВСЯ над столом. Перед ним кілька томів творів Леніна, кон-спекти. Андрій навіть не помігав іске, коли я зайшов до кімнати. І лише че-рез якусь хвилину раптово підвів го-лову, широко усміхнувшись:

— А я вже згадував про тебе. Що ж до ти так розкритикував наших арти-стів? Ми ж старались, допізна затри-мувались на репетиціях. І ось як дав-ного товариша ти мене списом...

Я хотів заперечити, мовляв, не мав пам'ри нарікати на хлопців і дівчат за гарну пісню, а тільки з претензією до загального репертуару концерту. Та різовули слова «на мене». Це не

спроста, не так, мабуть, і повинно бу-ти. Критика торкувалась авторитету де-сятків самодіяльних мигців лузу. І Ан-дрій стривожився. Бо інтереси колек-тиву — його найбільша справа.

Та ось він вже дивиться на мене добрим і світлим очима, в яких я пізнаю промінець легкого лукавства.

— Добре, добре, не ображайся. Я всі-ма руками за критику. Ми дійсно тро-хи промахувались. І оце відразу визна-чаємо нове русло. Розмова була і на місцевому, сперечались наші комсо-мольські активісти. Прийдемо незаба-ром на черговий концерт і побачиш, ми доведемо, на що здатні...

Увечері з Андрієм спішили в спор-тивний зал на змагання волейболістів. Непароком він знову згадав про Тю-мень, про намір їхати туди в складі будівельного загону.

— І людям допоможемо, і гомаче-ство. Хочу матері суцільну гарну куп-ти, деякі меблі придбати.

Андрій стоїть на персні вокзалу. Через кілька годин він буде в своєму рідному селі — на вихідний день вирі-шив поїхати туди, щоб допомогти Анастасії Єфреміні посадити кар-топлю.

Задивляюсь на його кремезну постать, і погляд мій падає на книжку, затис-нуту в його руці. Андрій зовсім не схо-джу на студента. Мені здається, піби він уже став справжнім інженером і може повести стій заводний унікаль-ний комбайн своїм полем...

Але він ще вчиться. І з напруженою патетикою на чарівні слова, які виносять його на широкі і світлі течії життя.

Михайло ШЕВЧУК.
село Бугове Гайворонського району — Кіровоград.

Весна

НАШ ГІСТЬ — СМЕНА

Ленінград. Місто, яке назавжди увійшло в історію, як колиска Великої Жовтневої соціалістичної революції, як місто Леніна, геніального вождя революційного пролетаріату.

Сьогодні — це один з провідних промислових і культурних центрів Російської Федерації, Радянського Союзу. Тут високо розвинуто машинобудування, приладо- і верстатобудування, радіоелектротехнічна та інші види промисловості. Із сталевих Балтійського заводу зійшов перший у світі атомний криголам «Ленін». Металічний завод імені ХХІІ з'їзду КПРС виробляє найпотужніші турбіни, якими оснащено гідроелектростанції не тільки Радянського Союзу, а й багатьох дружніх нам держав.

Ленінградська обласна комсомольська організація — одна з найчисленніших у країні. На її рахунок багато хороших справ, цінних починань.

Ця сторінка присвячена молоді Ленінграда. Штатні і позаштатні автори «Смени», обласної газети ленінградської комсомолки, з якими зустрівся спецкор «Молодого комунара» Б. КУМАНСЬКИЙ, розповідають про те, як працюють над виконанням завдань дев'ятої п'ятирічки молоді ленінградців.

ЯКИЙ ПРОЦЕНТ МІЛЬЙОНЕРІВ?

Разом із начальником другого цеху об'єднання «Красный треугольник» ідемо дивитися складання моторів. Володимир Іванович Порфир'єв розповідає про те, що завдяки оволодінню цими верстатами рівень механізації за останні два роки виріс на дільниці з 60 до 100 процентів. Було вирішено такі складні завдання, як порох і завантаження і пісконних матеріалів на корд. Це забезпечило підвищення міцності кардану шти. І ось — покла перемоги. Перші тисячі тонн моделі Л-129 для Мінського морелозаводу відправлено із Знаком якості.

На складанні працює в основному молодь: Світлана Лапінна, учасниця конкурсу робітників провідних професій фірми. Зізнаєся Рязанова, яка прийшла в цех чотири роки тому по закінченні технікуму і тепер стала інструктором по складанню моторів.

Один із верстатів. На балансовий металевий шпіндар наклали першу деталь майбутньої шпінди — бортову стрічку, чотири корд, потім бортові міліци. в останню чергу — протек-

торна гума. Виконується це за якийсь десяток секунд. Саме ці секунди — той строк, в який вкладаються зусилля багатьох людей, що виготовили деталі для складальника. А помножені на годинні, дні і місяці секунди дають астрономічну цифру — більшу як мільйон покритишок із Знаком якості буде зібрано на цій дільниці у другому році п'ятирічки.

Підучи за стрічкою, іншою покритишкою планують із другого цеху в третій — на вулканізацію, а знову згадав слова Володимира Івановича про те, що Знак якості — це ще і визнання передової організації праці, технології виготовлення продукції. Навесні, не випадково, цього року недовзі до початку роботи державної атестаційної комісії дільниці складання другого цеху було присвоєно звання «Дільниці високої культури виробництва».

Тотувалися до приїзду комісії і в цеху вулканізації. Ще у листопаді минулого року молоді вулканізатори Володимир Власов і Микола Чураков були за одностайним рішенням адміністрації і робітників цеху призначені керівниками шкільного передового досвіду: в змаганні з ветеранами виробництва обидва посіли призв'ї місця на конкурсі вулканізаторів об'єднання. Середній процент виконання норми у них — 110 при 100 процентах випуску продукції першим сортом.

О. ЧИКУНСЬКИЙ.

МІ 3

«ЕНЕРГОМАШУ»

У Ленінградському проектно-інституті «Енергомаш» питання самостійної творчості молоді неодноразово обговорювалося на засіданнях комітету ВЛКСМ разом із радою молодих спеціалістів інституту. Ми вирішили запропонувати молодим працівникам кілька тем із планових розробок. Деякі теми були виконані нашими інженерами на високому технічному рівні. Так, наприклад, ефект від впровадження робіт «Блок для кріплення штампів» і «Блок для кріплення

кувальних вставок» складає 37 тисяч карбованців.

Подальшим розвитком творчості молодих стало проведення в нашому інституті конкурсу-огляду молодих спеціалістів на кращого винахідника і рационалізатора. Темати стали «вузькі місця» розробок інституту, вдосконалення техніки і технології, поліпшення організації праці. До конкурсу долучили самостійні роботи молодих спеціалістів і роботи, виконані у творчій співдружності молоді і досвідчені спеціалісти. Серед авторів не менше половини складає молодь.

Керував конкурсом оргкомітет, куди увійшли члени комітету ВЛКСМ, первинної організації НТТ «Машпром», ради молодих спеціалістів під керівництвом головного інженера інституту.

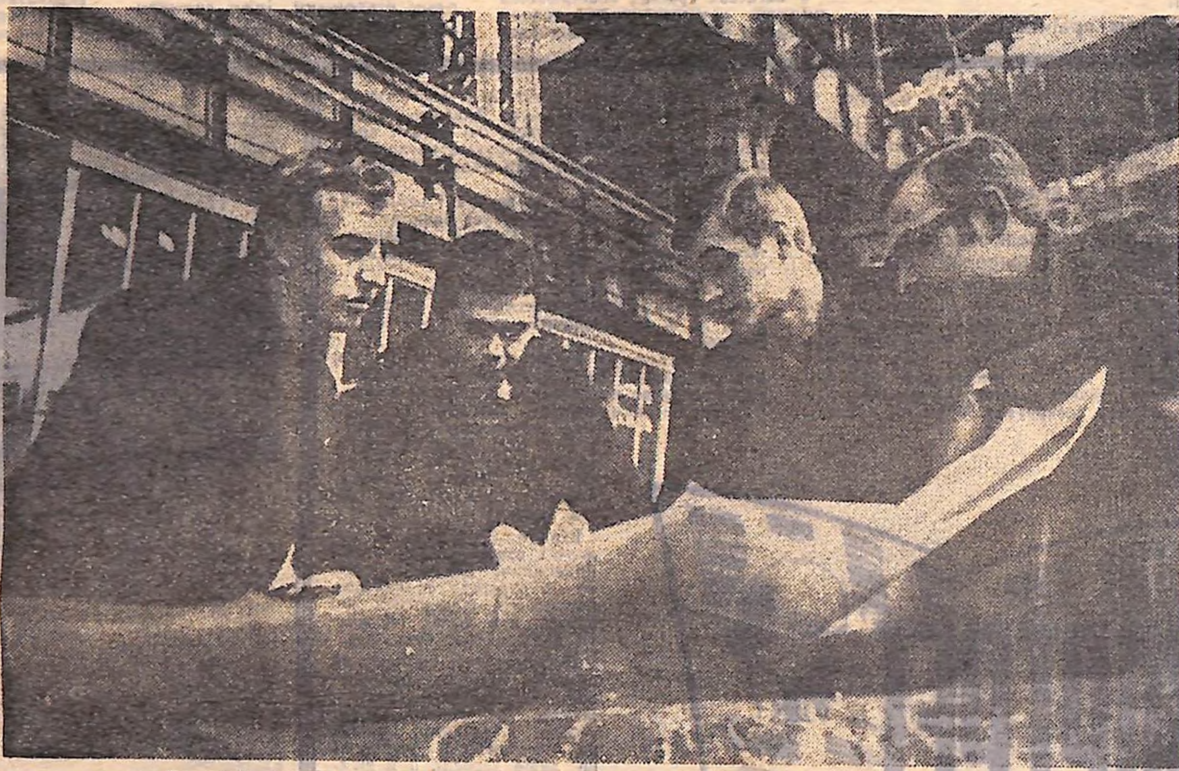
Окрім організації оглядів-конкурсів, комітет ВЛКСМ і рада молодих спеціалістів запропонували різні методи для підвищення технічного рівня молодих спеціалістів.

За результатами анкетного опитування молодих співробітників було складено досить широкий план роботи на 1972 рік. Визначено теми лекцій по технічному навчанню, заплановано екскурсії на виробництво і т. ін.

Розпочалась підготовка до проведення науково-технічної конференції молодих спеціалістів інституту. Кращі доповіді будуть видрукувані в інститутському бюлетені. З цього року кожна самостійна робота молодого співробітника інституту буде заноситися у спеціальну запискову книжку. Це значно полегшить адміністрації контроль за технічним ростом молодих спеціалістів.

Технічні пошуки, самостійні рішення складних проектно-конструкторських і технічних проблем — це краща атестація молодих інженерів. З іншого боку — можливість залучення молодих спеціалістів до активної творчості мають багато цікавих і різнобічних форм.

М. ЕРМОЛАЄВ,
секретар комітету комсомолу інституту «Енергомаш».

Продукція Іжорського заводу відома в усій країні. Це підприємство випускає екскаватори. В життя молоді заводу міцно увійшло соціалістичне змагання. На фото: передовики змагання серед молоді, бригада розмішників цеху № 2 — Ю. ДВОЙЦОВ, В. ГУСЕВ, О. ЛАРИОНОВ та А. ГРИГОР'ЄВ.

Фото М. ШИРМАН.

ПАРОЛЬ АКТИВНОСТІ — ПОШУК

Комсомольці досвідного заводу «Буревістник» у зобов'язаннях на честь 50-річчя утворення Союзу РСР записали:

«Щоденно скорочувати строки розробки та впровадження у виробництво нової рентгенівської апаратури.

Продовжувати роботу щодо поширення почину робітників заводу імені Кірова «5 — за 4!» і залученню до цього руху всіх комсомольців».

Звичайно, в зобов'язаннях є й інші пункти. Але цим надається провідного значення. Навесні, тому, що молодь на перше місце свідомо ставить питання підвищення ефективності виробництва рідного підприємства.

Зобов'язання свої до ювілею Радянського Союзу комсомольці, пам'ятаючи, виходячи із завдань всього колективу підприємства на другий рік дев'ятої п'ятирічки. Виходячи з цього принципу, склали і комплексні плани. Наприклад, майже всі молоді інженери відділу структурних апаратів намітили собі такі рубежі: виконувати місячні завдання на 2-3 дні раніше строку, постійно підвищувати інженерно-технічний рівень, здавати роботу тільки високої якості.

Атмосфера творчого пошуку панує зараз на всіх ділянках виробництва. Це нагадує лавиноподібну реакцію: від одного до другого, третього, четвертого. Добра слава йде на заводі про комсомольсько-молодіжну дільницю, яку очолює член ВЛКСМ Олександр Зацепин.

Коли керівці звернулися із закликом «П'ятиденне завдання — за чотири дні», на дільниці замістилися: «Як вітлиці цей лозунг у нашому колективі?» Всі розуміли, що боротьба «П'ять — за чотири!» тільки тоді дасть бажані наслідки, коли стане масовим рухом. Така форма змагання підняла перш за все оперативність і особисту відповідальність кожного робітника. Щоб не залежати від товаришів по роботі,

багато хто оволодів двома-трьома суміжними професіями. Наприклад, свердлування монтажних плат здійснювали на сусідній дільниці. Слюсарі в погоні за кількістю забували іноді про якість, що негативно позначалося на роботі монтажників. Троє комсомольців — Володя Завадський, Олександр Петренко і Віктор Седов у вільний від роботи час оволоділи свердлуванням плат, і браку не стало. Дівчата-монтажники оволоділи спеціальністю блокувальниць...

Дільниця спеціалізується на виготовленні всіх імпулсних рентгенівських апаратів. Прилади, які розробляють конструктори, з кожним днем стають складнішими. Підвищується точність і складність збирання окремих вузлів. Тому молодь почала вдосконалювати свою майстерність і піднімати кваліфікацію. Ось чому сьогодні на дільниці Олександра Зацепина вже близько сорока процентів монтажників виконують п'ятиденне завдання за чотири дні. А підготовка до наступного робочого дня, яка щоденно виконується тут, дозволяє сподіватися на хороші результати.

Ю. ТРЕФІЛОВ.

КЕРУЄ „КРИСТАЛ“

лий передовик виробництва.

Основне для молодих робітників — це постійний попит до майстерності і знань. Ніна Ревенкова, наприклад, торік закінчила технічне училище при Балтійському заводі, тепер закінчує першу школу і збирається поступити в суднобудівельний технікум. Вона буде вдосконалюватися у обраній нею професії корпусника. Юра Філімонов, 18-річний розмішник, відвідує заводські підготовчі курси для вступу в кораблебудівельний інститут і в цеховий гурток основ по-

літичних знань. А Валді Новикова на заводі одинадцять років. Тут закінчила технікум, поступила в кораблебудівельний інститут. Її досвід і знання, старанність в роботі і ретельність, відданість справі і товаришам перевернули роками.

Ось які хлопці і дівчата трудяться на Балтійському заводі. Від них багато че в чому залежить, як у далі чимось випливають себе кораблі з ленінградської маркою Балтійського заводу.

Н. НИКОЛАЄВА.

ДЕВ'ЯТЬ ПРОТИ П'ЯТНАДЦЯТИ

— Сьогодні вирішимо складне питання, — начальник цеху фабрики «Октябрьская» Василь Сергійович Пучков оглядає присутніх. — Потрібно вирішити, чому все-таки ліхтариків вистачає тільки на тринадцять штук.

Це було кілька місяців тому, однак про збори пам'ятають і сьогодні. Молодь — у першу чергу. Саме тоді комсомольці вирішили довести, що довіряють їм не дарма, що молодь ткали вийти тримати слово.

Але, все ж — що то за восьмий комплект? Комплект — це десять з чотирьох верстатів, які обслуговують десять — дванадцять осіб. З того, що випускники шкіль ФЗН відразу працюють на кількох верстатах, дільного немає нічого. Проте, нещодавно в ткацькому цеху «Октябрьской» встановлено абсолютні нові верстати. На них виробляється половина одного із найважливіших у виробництві артикулів.

Спочатку ткали не могли звикнути до ширини полотна. При пусковій верстата руку доводилося відводити набагато далі, ніж звичайно. Незвично і незручно. Окрім того, вага тканини більша, ніж звичайна.

Виконувала в ті дні завдання лише Людмила Березнева. Після пам'ятних зборів вона взяла на себе додаткове навантаження — почала допомагати тим, хто відає. Незабаром прийшлося і Таїсії Васильєвій. Потрібно було не тільки виконувати планові завдання, а й навчати роботу на нових верстатах своїх підлеглих із школи ФЗН.

Цифра, котра спочатку фігурувала у всіх звітах — 40 відсотків продукції іде другого ґатунку. — лякала.

З чого розпочинати? — Працювати потрібно на совість. — Ця фраза, промовлена на зборах, багато де в чому вирішила успіх справи. Дівчата налагодили тітку передачу зміни. Залишалися після роботи, підказували подругам, чого сьогодні можна чекати від верстатів. Коли робота «не клеїлася», ткала підразу ж поспішала до помічника майстра. Йому аналізували роботу, вивчали її, вносили зміни. Нова техніка потребувала особливого нагляду.

Якось Таїсія Васильєва сказала: — За своїх ручаюсь. Дівчата працюють на совість. — Вона мала право так говорити, бо знає своїх подруг. Працює інструктором, очолює комсомольську організацію ткацького виробництва.

Задумалися і помічники майстра. Комсомольці В. І. Ісаєнко, кандидат в члени КПРС М. Сидоренко і комуніст В. Васильєв, котрим довірили «критичний комплект», всеріоз зайнялися верстатами. Мушкетери нових машин дотримувалися, одночасно працювали утрять. Вдосконалювали, міняли окремі деталі...

Менш, ніж за місяць потрібно було молоді «Октябрьской», щоб освоїти нове обладнання. Сьогодні другим сортом але мінімум продукції: всього 9 відсотків проти допустимих 15. Тут нагадується поетеса. Мільяметр за мільястром прибирається пачкою у довжину. З нових верстатів ткала зміна до 40 метрів полотна понад виробіток на старих агрегатах.

Зараз на «Октябрьской» іде реконструкція. Встановлюються верстати найдосконаліших моделей. Досвід, набутий молоддю досвідкою комплексу, служить добру службі у всіх цехах.

Е. БОРИСОВ.

ВЗАЛІ на пластиків шитих в натуральну величину викреслюють деталі корпусу майбутнього судна. Звичайно, усець корабель збирати із пластика потреби немає. А от секція, щоб уявити, який вона матиме вигляд, будувати саме з цього матеріалу. Потім, за пластиком викрійками вирізують металеві деталі. Тепер цю роботу виконує машина з програмованим керуванням «Кристал». Але щоб вона могла це зробити, параметри пластиків наближені потрібно перевести на чотири, зрозумілу машині, тобто закодувати їх.

Діагностика, де виконується розкрій корпусу судна і кодування, називає-

ється плазом. Ось вже де і справді сім разів відірви — один відрізок: адже тут перше матеріалізується робота інженерів конструкторського бюро, і якщо потрібні якісь поправки, то вони вносяться тут — потім виправляти пізно.

Працюють тут невідомі випускники шкіл і технічних училищ. Молода і ліня робота — складання програм для нової електронної газорізнальної машини «Кристал», яку Балтійський завод одержав із Миколаєва всього два роки тому. І зовсім юна у них комсомольська група, яку очолює Наталка Морозова, нагороджена почесним знаком «Моло-

24 КВІТНЯ —
МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ
СОЛІДАРНОСТІ МОЛОДІ

СВЯТО ЮНОСТІ ПЛАНЕТИ

«Зростаюча згуртованість та профспілкова єдність трудящих капіталістичних країн, наполегливість, з якою вони відстоюють свої вимоги, їх пролетарська твердість в справі захисту своїх справ, своєї класової гідності викликають почуття законного захоплення, — так охарактеризував у своєму виступі на XV з'їзді професійних спілок СРСР Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв сучасний антиімперіалістичний рух. Криза буржуазного суспільства залучає в сферу політичної боротьби поряд з трудящими все більш широкі маси молоді, студентства, учнів, представників інтелігенції. В боротьбу все активніше включаються солдатські казари...»

Як зустрічає юність планети своє свято — Міжнародний день солідарності молоді — огляд сил, стійкості та єдності?

У всіх країнах широко роз-

горнулась Всесвітня кампанія «Юність звинувачує імперіалізм». По всіх континентах йдуть марші протесту, маніфестацій, конференції з актуальних проблем антиімперіалістичної боротьби, збір та опублікування матеріалів про злочинну діяльність імперіалістичних держав і капіталістичних монополій.

Колись апологети капіталізму запевняли, що в сучасних умовах відбувається так звана «інтеграція» молоді в капіталістичній системі. Нині від цієї «теорії» залишається одні уламки. Молодь відхилила численні спеціально сконструйовані ідеологічні концепції «великого суспільства», «народного капіталізму», «масової культури» та інших. Відійшло в минуле, коли молодь обмежувалась мовчазним протестом, екзотичними формами боротьби (хіппі, битники і т. д.).

У багатьох країнах поширюється могутній антивоєнний рух молоді. У вересні 1971 року в Чилі відбула-

ся Міжнародна зустріч солідарності молоді Північної та Латинської Америки з народами В'єтнаму, Лаосу та Камбоджі під лозунгом «Молодь світу звинувачує імперіалізм». Ця зустріч показала, що справедлива боротьба народів Індокитаю об'єднує найширші кола молоді, незалежно від їх політичних та релігійних переконань.

В Сполучених Штатах Америки «Національний комітет за закінчення війни у В'єтнамі» об'єднав понад 100 організацій та спілок молоді найрізноманітніших політичних орієнтацій.

У Хельсінкі та Мюнхені пройшли конференції представників молодіжних організацій країн Європи, які привернули увагу до цієї проблеми великого кола спілок молоді різних країн, котрі раніше не брали участі в міжнародних політичних дискусіях.

А в грудні 1971 року у Флоренції європейська молодь зібралась на Міжнародну конференцію. На ній знайшла гарячу підтримку ідея скликання Асамблеї представників

громадських сил за європейську безпеку та співробітництво.

Там, де молодіжний рух йде за комуністами, він набуває найбільш гострого класового характеру, вступає в нерозривний зв'язок з виступами пролетаріату, стає могутнім фактором загальної боротьби робітничого класу за свої права.

Вірна ленінським заповідям, вихована в дусі братерства та бойового союзу з усіма борцями за справу миру та прогресу, радянська молодь, Ленінський комсомол високо несуть прапор пролетарського інтернаціоналізму. Виконуючи свій інтернаціональний обов'язок, вони постійно надають всебічну допомогу народам, які борються за свою національну незалежність.

Радянські юнаки і дівчата ганять американських агресорів і на ділі підтримують народи й молодь Індокитаю в їх важкій і справедливій боротьбі. Молодь нашої країни висловлює солідарність з наро-

дами португальських колоній та Півдня Африки, котрі відстоюють свою свободу, з молоддю арабських країн, яка бореться проти ізраїльської агресії, рішуче вимагає припинити безчестя англіїської воєнщини в Північній Ірландії, народ якої слізьми і кров'ю розпачується за непрошену, так звану «гуманну місію» Лондона.

Дружба та співробітництво радянської молоді з прогресивними молодіжними організаціями зарубіжних країн безперервно розвиваються і міцніють.

В Міжнародний день солідарності молоді юнаки і дівчата всієї планети заявляють, що й надалі докластимуть всіх сил для зміцнення єдності дій прогресивної молоді земної кулі, котра виступає проти підступів імперіалізму, за свободу, незалежність та соціальний прогрес.

С. ЧИБІРЯЄВ,

заступник голови Комітету молодіжних організацій СРСР.

АПН.

ЦЮ ІСТОРІЮ я почув на одному з шкільних вечорів. Її розповів наш тість, ветеран Вітчизняної війни, на грудях якого виблискували ряди бойових орденів та медалей.

— Було мені тоді дев'ять років. Жили з матір'ю у невеличкому, глухому, загубленому серед широкого степу, селі. Там вперше і почув ім'я Леніна.

Одного пологого зимового дня, коли я успішно дресировав вірного Сірка, покликав мене Санько, крадій товариш тих років. Він стояв за похиленим тилом у старому материнському кожуху і жваво розмахував бичком. «Гей, Давидку, пішли зі мною. Підчин Одарчин Тихін з фронту повернувся, Туди всі йдуть».

міста. Приліз відити газету, а в газеті тій — портрет Володимира Ілліча. Дивлюсь, а він немов до мене посміхається, очі веселі, приружені. І захопився його рукою поглядати. А потім Санько і інші, поки дядько Тихін не сказав:

«Хлопці! Так у мене до вечора і газети не стане. А треба, щоб Леніна усі бачили». Дивлюсь, зникає кудись Санько. Повертається — мокрий, захеканий, Рамку лаковану з позолотою тримає.

«Мати дала. Для портрета Леніна».

Обладали портрета в рамку ту. І стали гадати, де ж його повісити, поки хтось запропонував:

«Над місцем, де голова сидить. Щоб він з Іллічем радівав. Та й Ленін за ним пригнітене, щоб випадково не завернув на чужий шлях».

За українським звичаєм, прикрасили портрета вишиваним рушником, а над ним червоне полотнище повісили із словами, що їх вишили дівчата, «Земля — селянам, Так сказав Ленін».

Щодня приходили і молоді і старі. Бабуся онуків приводили. Збиралася часто на портрета подивитися, поговорити, порадитися про землю, про волю, як жити далі своє будувати.

Пройшов час, і в ланській економічній комуні організували. Прийшло радісне життя. На роботу ходили весело, з піснями. Бажаючи працювати виїздили не лише дорослі, а й діти. А зовсім малих доглядала одна жінка, наша сусідка.

Іли також разом, в комуністській ідальні. Щонеділі збиралися, різні справи обговорювали, газети читали. Лише грамотних було мало: один, два. Тож тоді і вирішили відкрити школу для дітей і дорослих.

Наче б вже все і на лад пішло. Та куркуль заворушилися. Банди загнали. Залетіли і до нашого села бандюги. Страшні, з шабляками. Схопили дядька Тихона, одержу здерли, кинули на лавку і давай шомполами бити. Бачив це. Страшно стало. Навіть в очах потемніло. А згадав про портрета — де й сміливість взялася. Іду. Ніхто уваги не звертає. Пробрався до кімнати, портрета з стіни — та за пазуху. Аж тут заходить такий, з червоною мордякою, у шапці кудлатій:

«Ти чого тут, поросля, крутишся?».

Та як схопити мене за вухо, та як ударить ногою нижче спини, що я з ганьку аж у буюк полетів. Іскри з очей поспішалися. Леде підвівся. А він сміється, паразит. Смієся, думаю, гаде, а портрет все одно у мене. І мерщій до дому городати. Загорнув у шматок полотна, виліз на горище і в найглухішому куточку заховав.

Коли ворога розгромили, портрета знову на місце повісили. Потім появились нові, краді. А для мене найдорожчий той, перший, якого врятував. Пройшли роки. Закінчив школу, робфак. Інженером став. З фашистами воював. Не бачив Леніна, не розмовляв з ним, а він кризь все моє життя пройшов.

А портрет — ось він.

Старий вишивав з сумки маленьку ланковану рамку з позолотою, а в ній — на пожовклому від років папері — усміхнений Ілліч.

Павло ЗУБЕНКО.

м. Кіровоград.

До здачі норм комплексу ГПО готуються учні Кіровоградського кооперативного технікуму.

Фото Н. ЗУБЕНКО.

ЗА РОБОТОЮ БОЙОВИЙ ШТАБ ГПО

Київ. (РАТАУ). Темі «ГПО — найважливіший засіб впровадження фізичної культури у повсякденне життя радянських людей» було присвячене проведення засідання республіканської ради по комплексу «Готовий до праці і оборони СРСР».

Її голова, двічі Герой Радянського Союзу А. К. Недбайло повідомив кореспондента РАТАУ, що основною метою нового громадського органу є залучення широкого активу до керівництва фізкультурним рухом, виконання рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, постанов партії та уряду з питань фізичної культури і спорту. Республіканська рада ГПО стане головним бо-

йовим штабом по впровадженню всеосяжного оздоровчого комплексу. Одним з провідних напрямів її діяльності буде вивчення, узагальнення і поширення передового досвіду і практики роботи краєвих організацій республіки по комплексу ГПО.

Здійсненню координації і контролю за роботою державних і громадських організацій України, які займаються ГПО, допоможе широке представництво ради. Двадцять чотирьох членів — відповідальні працівники профспілок, комсомолу, Міністерств освіти і охорони здоров'я, ЦК ДТСААФ України, товариства «Знання» УРСР, добровільних спортоваристів.

Введенням кроком іде по республіці новий комплекс здоров'я. На підприємствах і будовах, в учбових закладах, колгоспах і радгоспах проходить масова здача його норм, створюється постійно діючі суддівські колегії, методичні ради. По всій республіці про-

йшли обласні і районні збори активу з питань ГПО. Міністерства і відомств розробили конкретні плани заходів по організації здачі норм комплексу. У видавничстві «Здоров'я» підготовлено до друку брошуру про ступені ГПО, таблицю нормативів і вимог.

Учасники засідання обговорили питання про соціалістичне змагання на кращу організацію роботи по впровадженню фізкультурного комплексу «Готовий до праці і оборони СРСР». Його переможці серед обласних, Київ та Севастополь, міст обласного підпорядкування і сільських районів нагороджуватимуться встановленими Радою Міністрів УРСР перахідними Червоними прапорами. Другі і треті місця у змаганні відповідно відзначатимуться почесними грамотами і грамотами Укрпрофради, ЦК ЛКСМУ, Комітету по фізичній культурі і спорту при Раді Міністрів УРСР.

Т. в. о. редактора А. КРЯТЕНКО.

ОПОВІДАННЯ

Тоді, після революції, додому багато солдат поприходило. У наше село теж. Ніколи тієї-таки Одарчина хата не бачила стільки людей. Уже стали піде, Неголений і стомлений, солдат у сірій шинелі говорив і говорив. Він розповідав про революцію в Петрограді, про відпущені Леніним декрети про землю і мир.

«В Єлисаветграді уже також створено військово-революційний комітет. Робітники збори проводять, підтримують наш робітничо-селянський уряд, Леніна. Нам також потрібно обрати свій комітет. І про землю подумати. Тепер вона наша. Так сказав Ленін», — закінчив Тихін.

Загомоніли селяни. Довго радились, кричали, про щось сперечались. Всього не пам'ятаю. Тоді ж і вирішили створити сільревком, а його головою обрали Тихона Копійку.

«Ти лише дивись, Тихоне, міцно нашу ділію тримай», — наставляла біднота. Запам'ятався тоді ймення Ленін. Малий зовсім був. І думав по-дитячому. Думав, що жинив він тут недалеко, у сусідньому селі. За-вітає, а там з матір'ю і пригостити нічим. Жили бідно. Батько на війні загинув. Ні корови, ні свині. Один Сірко на цеглу. Та лелеки вилітали на хаті гнізда будують. Той ж поці і пригостив Ілліч.

Заходить немовби і пакунок розв'язує. А в льому тостиці, і сорочка, і штани. А потім ще й чоботи обіцяє купити, бо за вікном лютий господарює і холоднеє добра. А мати не тушиться, галушки на стіл ставить. Ленін же соромиться, а я припрошую: «Іжте, іжте, Воин засмажени».

Почалося нове життя у бідняцькому селі. Особливо раділи ми з Саньком. Мати пізніше казала, що забула, який і я. А ми у сільревкомі, доручення різні виконуємо.

Якось Тихон Матвійович (так стали односельчани величати нашого голову) поїхав до

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.